

Azem Vlasi: Kosovo prije 30 godina, Crna Gora danas

U agresivnoj kampanji protiv Crne Gore, kao nezavisne i demokratske države i protiv crnogorskog identiteta zapravo gledamo poslednji veliki, srećom neuspjeli poduhvat i vapaj velikosrpskog kleronacionalizma ...

Piše: **Azem Vlasi**

Aktuelna događanja u Crnoj Gori ovih dana jako podsjećaju na zbivanja na Kosovu prije tridesetak godina. Srbija i uloga srpskog faktora kao i uloga Srpske pravoslavne crkve onda i sada, frapantno je ista.

Između Kosova i ovoga što vidimo danas, nagledali smo se tragedija i stradanja, posebno u Bosni i na Kosovu sve do 1999. godine, a pokrenutih istom politikom i od istih snaga koje danas kidišu na Crnu Goru. U Srbiji i srpskom korpusu na djelu je ista politika, onda prema

Albancima i Kosovu, sada prema Crnogorcima i Crnoj Gori. Na srpskoj strani su iste snage velikosrpskog kleronacionalizma, na vlasti u Srbiji kao i onda, nastavljači ondašnje politike prema Kosovu i Albancima.

Tada je srpska vlast izmišljala ugroženost Srba, srpstva i srpskih svetinja na Kosovu, Albanci i kosovske vlasti bili su optuženi kao ugrozitelji. Slušali smo stalno priče kako je Kosovo odvajkada bilo Srbija, a Albanci se tu sjatili iz gudura današnje Albanije poslije seobe Srba pod Arsenijem Crnojevićem. I slične interpretacije bez objašnjenja - ko je pokrenuo tu seobu, ako po verziji srpske propagande tu nije bilo Albanaca, a koji su, eto, prije tridesetak godina označeni kao progonitelji.

Tada je srpskom kleronacionalizmu smetala legalna ustavna autonomija Kosova i na nju su kidisali, danas im smeta država Crna Gora jer je smatraju geografskim dijelom Srbije. Kao tada i sada čujemo budalaštine kako je Kosovo "srpski Jerusalem", a Crna Gora "srpska Sparta". Autonomija Kosova po Ustavu od 1974. godine, ispalo je da im se otela, ali privremeno. Po sadašnjem ponašanju prema crnogorskoj država ispada takođe da im je ona greškom utekla 2006., ali privremeno, do

sljedeće prilike. Sada se kidiše na nju kao na kosovsku autonomiju 1988.-1989. godine.

Tada su snage srpskog kleronacionalizma ustoličene u samoj vlasti pokrenule protiv Kosova i njenog rukovodstva snažnu propagandnu mašineriju. Isto to čine danas protiv crnogorskog rukovodstva. Tada se na mitinzima razularenih masa kicalo protiv Albanaca, tražili su moje hapšenje pa i glavu. Danas kliču protiv Đukanovića. Tada im je na Kosovu bio potreban poneki Albanac u borbi za rušenje legalnog rukovodstva. Pronašli su ga u Rahmanu Morini. U Crnoj Gori kao potrčko u kidisanju na legalnu vlast i predsjednika Đukanovića pojavilo se ime Dritana Abazović iako on zna da su alternativa sadašnjoj vlasti i Đukanoviću samo oni koji bi da repriziraju 1918. godinu i njezino utapanje u Srbiju. Mada oni i ne traže njegovu pomoć, ali neka, kad se već nudi.

Srećom, ipak postoji velika razlika između onoga vremena i Kosova onda i ovoga vremena i Crne Gore sada.

Kosovska autonomija se, pred najezdom srpskog kleronacionalizma pokazala krhkom, a mi, Albanci, institucionalno nemoćni da je branimo. Doživjeli smo privremenu okupaciju, a srpska "sreća" je potrajala skoro deset godina. Ipak, od 1999. godine Kosovo i Albanci su slobodni od srpske vlasti.

Crna Gora je, međutim nezavisna država i članica NATO sa svojom uređenom državnom strukturom. Srećom, sada nema onog kukavnog Predsjedništva SFRJ koje je, glasovima pristalica Slobodana Miloševića i u službi njegove politike, zloupotrijebilo ustavna ovlašćenja te na Kosovu zavelo vanredno stanje, pa tamo poslalo saveznu vojsku i policiju, na stotine uglednih Albanaca poslali u zatvor i navodno Kosovo pripojili Srbiji.

To se u Crnoj Gori danas ne može desiti. Većinska Crna Gora je naizgled šutljiva pred šetnjama i litijama srpskih kleronacionalista, da bi sačuvala mir i izbjegla provokacije. A Srbija i "silni borci" za veću Srbiju sa progutanom Crnom Gorom kao onom 1918.godine nisu moćni kao onda.

Danas, u agresivnoj kampanji protiv Crne Gore kao nezavisne i demokratske države i protiv crnogorskog identiteta zapravo gledamo poslednji veliki, srećom neuspjeli poduhvat i vapaj velikosrpskog kleronacionalizma. Kada i tu doživi poraz, ostaće samo neprijatni zadah

minulih vremena ali bez snage da drugima naškodi. Tek tada će progresivne snage srpskoga naroda koje nisu male, ali su potisnute već duže od trideset godina, dobiti šansu da Srbiju i srpski narod okrenu ka boljoj budućnosti, a susjede ostaviti na miru i s njima graditi prijateljske odnose.